

Četvrtak, 19.05.2011.g.

Često sam u svojem životu znao nailaziti na ljude koji su stalno bili u nekom stanju glume. Nisu se mogli opustiti i stalno su nastojali biti onakvima kakvima su htjeli da ih vidi i doživljava njihova okolina. Takve ljude nisam baš volio. Vjerojatno i zbog toga što sam ja bio drugačiji, otvoreniji tip čovjeka, pa su me ti ljudi, koji su se "stalno skrivali u svoje pećine", odbijali. I NE PIŠEM OVO KAO SUDAC, JER TO NIJE MOJE, TO JE GOSPODINOVO. PIŠEM OVO KAO NETKO TKO JE BIO MOŽDA I GORI OD TAKVIH LJUDI U SVOJEM PRIJAŠNJEM ŽIVOTU ALI JE SHVATIO DA SAM NE MOŽE NIŠTA, DA MORA GOSPODINA PUSTITI U SVOJ ŽIVOT. I KADA JE TO UČINIO SVE MU JE POSTALO JASNO. KAO DA JE NEKI TMURNI OBLAK OSTIŠAO IZ NJEGOVOG ŽIVOTA I OTKRIO SUNCE. GOSPODINA.

Prošle su godine života a ja sam stekao puno životnog iskustva u raznim životnim situacijama.

A
ONO,
ŠTO

JE
NAJVAŽNIJE
ZA
MOJ
ŽIVOT,
JE
TO
ŠTO
SAM
U
CIJELOSTI
PUSTIO
GOSPODINA
U
SVOJ
ŽIVOT.
NJEGOVU
RIJEČ
I
NJEGOVE
ZAPOVIJEDI.

I danas ponovno susrećem oko sebe ljude čije je ponašanje "umjetno", koji vrlo često glume i žele da ih drugi vide onako kako bi to oni htjeli.

I počela me smetati blizina tih ljudi. Ne onako kao prije. Kao da mi ne odgovaraju. Ne. Sada ja v idim
VELIKE

PRAZNINE
U
TIM
LJUDIMA.
U
DUŠAMA
TIH
LJUDI.
TI
LJUDI
SU
PRAZNI
IZNUTRA.
NEMAJU
ŠTO
DATI
DRUGIM
LJUDIMA.
NE
FIZIČKI
NEGO
DUHOVNO.
A
SAMIM
TIM
IMAT
ĆE
VELIKIH
PROBLEMA
I
SADA
U
OVOM
ŽIVOTU
A
POSEBNO
U
ONOM
POSILIJE
SMRTI.

I počeo sam razmišljati od kuda te praznine u tim ljudima. Zašto ja to tako osjećam. Ako su prazni iznutra, zašto su prazni? Ili, zašto ja tako to osjećam, DA SU PRAZNI? I da li im ja mogu nešto pomoći s obzirom da im je vjera slaba pa

BI
IH
JA
MOGAO
SMETATI
I
ODBIJATI.

Možda sam ja u krivu ili si nešto umišljam. Nisam želio da me u svemu tome vodi neka smicalica od zla.

Pa sam se upitao zašto osjećam i mislim da su ti pojedini ljudi prazni iznutra? Jasno, kao i sve, kao i tu spoznaju, dobio sam po mojoj bezrezervnoj vjeri u Gospodina, pa sam i tu tražio taj odgovor.

**I BRZO SAM GA NAŠAO. TI LJUDI NISU NAUČILI SLUŽITI DRUGIMA. TAKAV MI JE BIO
ODGOVOR
DO KOJEGA
SAM
DOŠAO.**

Onda sam malo zastao pa sam probao provjeriti taj svoj odgovor. Jer svi ti ljudi su ili obiteljski ljudi ili dio jedne sredine, i oni su u toj sredini davali sebe drugim ljudima. Pogotovo svojoj obitelji, djeci, supružnicima. To znači da su i oni nekome služili.

Da, ali tu sam zastao. To je bila njihova granica. Služiti sebi i svojim potrebama i potrebama svojih bližnjih. I OSJETIM DA JE TU NEGDJE "KVAKA".

Jer davati se sebi i za sebe, TO JE SEBIČNO I EGOISTIČNO. ILI, ZBOG TOGA BOG NIJE S
TVORIO
ČOVJEKA
I
DAO
MU
SVOJE
ZAPOVIJEDI.
I
ZBOG
TOGA
GA
ON
NE
SPREMA

ZA
VJEČNI
ŽIVOT
U
BOŽJEM
KRALJEVSTVU.

Onda, služiti svojim najbližima, pomagati im? TO JE KAO OBVEZA. RODITELJA PREMA DJE
CI,
DJECE
PREMA
RODITELJIMA,
MUŽA
PREMA
ŽENI
I
OBRATNO.
TO
SE
PODRAZUMIJEVA.
Kako bi rekli na kvizu, za to se ne dobivaju bodovi, ili u ovom slučaju
DUHOVNO
ISPUNJENJE.

Znači, moram ići korak naprijed. Za duhovno ispunjenje potrebno je POMAGANJE I SLUŽENJ
E DRUGI
MA OK
O S

EBE,
S
KOJIMA
NEMAMO
ILI
IMAMO
SAMO
SLABE
KONTAKTE
I
KOJI
NAM
NISU
NIŠTA
U
RODU.
I
TO
TAKO
DA
NIŠTA
NE
OČEKUJEMO
ZA
UZVRAT.
NITI
NEKAKVU
POSEBNU
POHVALU
ILI
DRUŠTVENO
PRIZNANJE.
ZA
ŠTO
NEĆE
O
NAMA
PISATI
NOVINE
NITI
ĆE
ZNATI
PUNO
LJUDI.
KADA
NEKOME

POMAŽEMO
I
SLUŽIMO
SAMO
ZATO
JER
JE
U
POTREBI
I
ŠTO
NAS
TO
ŠTO
ČINIMO
ISPUNJAVA
LJUBAVLJU
PREMA
TOM
ČOVJEKU.

I stvarno. Prisjetim se svojih životnih pomaganja i služenja. I osjećaja kada sam pomogao i služio nekome od svojih bližnjih i onih slučajeva kada sam to činio nekome koga sam prvi put vidio u životu ili ga više nisam nikada vidio. NEOPISIVA JE TO RAZLIKA. Kada sam učinio nešto lijepo i korisno svojem bližnjemu, djeci, ženi, roditeljima, ili oni meni, to je bio dobar osjećaj ali kao nešto normalno, ništa posebno. Barem sam se tako ja osjećao. Ali kada sam to isto učinio nekome nepoznatome ili kojega sam površno poznavao,

OSJEĆAO
SAM
SE
STRAŠNO
DOBRO,
KAO
DA

SAM
NE
ZNAM
ŠTO
UČINIO,
KAO
DA
JE
CIJELI
SVIJET
ZA
TO
ZNAO.

I sada mi je došla u misli slika jednog trenutka od prije nekoliko godina. Bili smo na moru pa sam ja skočio do Zadra da kupim neku ribu u ribarnici. Ulazeći na tržnicu, vidio sam pred sobom nekog starijeg čovjeka uza zid kako prosi. Prosio je prolaznike da mu dadnu nešto sitnog novca. I kada sam ga onako pogledao, NEKAKO MI SE SMILIO. NIJE MI BAŠ LIČIO NA NEKOGA K OGA

JE
ŽIVOT
MAZIO.

I
JA
UZMEM IZ NOVČANIKA
50 KUNA.

STAVIO
SAM

IH
U
RUKU

I
PROLAZEĆI
KRAJ
NJEGA, DAO

SAM
MU
IH.
I
PROĐEM
DALJE.
A
ON
POGLEDA
I
VALJDA,
KADA
JE
VIDIO
NOVČANICU
KOJU
SAM
MU
DAO,
NIJE
MOGAO
VJEROVATI
I
POČNE
VIKATI
ZA
MNOM
NA
GLAS, ZAHVALJUJUĆI
MI.
I
JOŠ
SE
NA
GLAS
SMIJAO
I
PITAO
DA
ZAŠTO
TOLIKO.
JA
SAM
MU
SAMO
MAHNUO

I
NASMIJAO
MU
SE.
NEKAKO
MI
SE
SMILIO,
NEKAKO
SAM
OSJETIO
DA
MU
TREBA
POMOĆ
I
JA
SAM
MU
TO
DAO.
ALI
JA
SAM
SE
TAKO
LIJEPO
OSJEĆAO
U
TOM
TRENUTKU.
BIO
SAM
ISPUNJEN
I
VJEROJATNO
SE
TO
NA
MENI
VIDJELO.
TA
RADOST
I
ISPUNJENOST.

I još mi neki primjeri dolaze u misli.

A ti ljudi, kod kojih osjećam nutarnju prazninu, MISLIM DA NISU TAKVI. I DOBRI SU ONI LJUDI.
REKLI
BI
LJUDI
ZA
NJIH
DA
SU
UZORNI
GRAĐANI.
IZVANA
UZORNI
IZNUTRA
PRAZNI.

I volio bih s njima porazgovarati o svemu. Ali, skrivaju mi poglede, bježe od započinjanja otvorenih razgovora, ne žele da im drugi uđu u "njihove pećine".

I NA ŽALOST, U TE "SVOJE PEĆINE" NISU I NE ŽELE PUSTITI GOSPODINA. OD GOSPO
DINA TR
AŽE
DA
IM
ONO
ŠTO
TREBAJU
OSTAVI
"PRED
ULAZOM
U
NJIHOVU
PEĆINU".
DA
DOBIJU
ŠTO
IM
TREBA
OD
NJEGA
ALI
GA
NE
ŽELE
PUSTITI
U
SVOJE
SRCE
I
SVOJU
DUŠU.

**ZATO SU TI LJUDI PRAZNI. NEMAJU GOSPODINA U SEBI. NE ZNAJU SLUŽITI DRUGIM
A.**

A U TIM PRAZNINAMA VEĆ STOLUJE ZLO ILI SE SPREMA DA SE TU NASTANI. NAJVJE
ROJATNIJE
GA
JOŠ
NEMA
U
NJIMA,
ILI
SE
JOŠ
NIJE
RAZVILO,
JER
BI
ONDA
TI
LJUDI
BILI
ZLOBNI
I
ČINILI
ZLO
DRUGIMA.
I
ZATO
JA
OSJETIM
TE
LJUDE.
I
ŽALIM
IH

I
NASTOJIM
SE
MOLITI
ZA
NJIH.

GOSPODINE, USLIŠI MOJE MOLITVE I ISPUNI SRCA I DUŠE TIH LJUDI. POŠALJI IM LJ
UBAV
DUHA
SVETOGA
GOSPODINE.
DAJ
DA
NAUČE
SLUŽITI
DRUGIMA.

BLAGOSLOVLJEN TI GOSPODINE U VIJEKE.

